

22. Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἕως εἰς τοῦτον τὸν λόγον ἄκουαν τὸν Παῦλον, καὶ ἀπέκει ἐσήκωσαν τὴν φωνὴν τους καὶ εἶπαν: «Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν γῆν τὸν τέτοιον [ἄνθρωπον], διατι δὲν πρέπει νὰ ζεῖ».
23. Καὶ σκούζοντας ἐκεῖνοι καὶ ρίχνοντας τὰ ροῦχα τους καὶ βάλλοντες κονιορκτὸν εἰς τὸν ἀέρα,
24. ἐπρόσταξεν ὁ χιλιάρχος νὰ πᾶσιν τὸν Παῦλον εἰς τὸ κάστρον· καὶ εἶπε νὰ τὸν ξετάξουν μὲ τὲς κορπατσιές, διὰ νὰ ἐγνωρίσει διὰ ποίαν ἀφορμὴν ἔσκουζαν τέτοιας λογῆς ἐναντία του.
25. Καὶ ὡσὰν τὸν ἐξάπλωσαν καὶ τὸν ἔδεσαν μὲ τὰ λουρία νὰ τὸν δεῖρουν, εἶπεν ὁ Παῦλος πρὸς τὸν ἐκατόνταρχον ὅπου ἐστέκοντον ἐκεῖ, «Ἄν ἔχετε ἐσεῖς ἐξουσίαν νὰ δέρνετε ἄνθρωπον Ρωμαῖον χωρὶς κρίσιν».
26. Καὶ ὁ ἐκατόνταρχος, ὡσὰν τὸ ἄκουσεν, ἐπῆγε καὶ τὸ εἶπε τὸν χιλιάρχον, λέγοντας: «Βλέπε τί μέλλεις νὰ κάμεις, διατι ὁ ἄνθρωπος ἐτούτος εἶναι Ρωμαῖος».
27. Καὶ ὁ χιλιάρχος ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὸν Παῦλον καὶ λέγει τον: «Λέγε μοι, ἂν ἐσὺ εἶσαι Ρωμαῖος». Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε: «Ναί».
28. Ἀπεκρίθη ὁ χιλιάρχος καὶ εἶπεν: «Ἐγὼ ἀπέκτησα ἐτούτην τὴν πολιτείαν μὲ πολλὴν ἔξοδον». Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε: «Ἀμὴ ἐγὼ εἶμαι πολίτης [τῆς Ρώμης] ἀπὸ γεννήσεως».
29. Καὶ παρευθὺς ἐδιέβησαν ἀπ' αὐτὸν ἐκεῖνοι ὅπου ἔμελλαν νὰ τὸν ξετάξουν· καὶ ὁ χιλιάρχος, ὡσὰν ἔμαθε πὼς εἶναι Ρωμαῖος, ἐφοβήθη ὅτι τὸν ἔδεσε.
30. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, θέλοντας νὰ γνωρίσει τὸ βέβαιον, τὸ τί κατηγορεῖται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, τὸν ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ ἐπρόσταξε νὰ ἔλθουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλη ἡ σύναξις τους· καὶ ἐκατέβασε τὸν Παῦλον καὶ τὸν ἔστησεν εἰς αὐτούς.

Εμμανουήλ Χ. Κάσδαγλης (επιμ.), *Η Καινή Διαθήκη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εις απλήν διάλεκτον γενομένη μετάφρασις διά Μαξίμου του Καλλιουπολίτου*, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1995.